

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 09.

Dezső Ilona Anna: Balerinák

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

BALERINÁK

Dobó Georgina Canses: Áttetsző selymek, üvegcipők

Kecsesség és szépség,
bájak.
Csalfa árnyak a
Hold mezejében,
a lenyugvó Nap
tengerében.
Áttetsző, lágy
selymek
felelnek,
üvegcipők énekelnek.
Zengik csendes
dalát isteneknek -
arc nélküli, fekete,
bájos, vörös istennőknek.

Varga Katalin: Kecses tánc

Lágy zenére hajladozó, kecsesen táncoló.
Mozdulatokkal elmondó, együtt balettozó.
Csodás előadás, siker, mély, művészi hatás
Tánc nyelvén előadva, tán nem is kell más.
Csak az élmény megmaradjon, még sokáig tartson.
Ajándék most a taps, a siker ízét szomjazom.

Dittrich Panka: Lépések

Nem lettem táncos, sem balerina,
van, amire vágyom, bár nem érem el soha.
Lábujjhegyen lépve, csendre vigyázom:
ne recsegjen a parkett, amerre én járok.

Mukli Ágnes: Balerinák

Mint a tavasz lenge fátyla,
almavirág könnyű kelyhe,
tüllszoknyájuk lengén lebben,
tűz csillagfény csillan bennük.
Forgatagban suhan röptük,
táncuk lebben, testük mozdul,
édeni az arcuk bája.
Topánkájuk koppan, fordul
ifjú szívük ritmusára.
Hajlonganak körbe-körbe,
kecsesen, mint nyárfa ága,
fordulnak a halk zenére.
Felhőfodruk tavasz-égen
kerekedik mosolyukká
nyíló rózsza örömében.
Eltűnődve repdes lelkük,
versenyeznek száz virággal,
viharakkal perlekednek
nyughatatlan lobogásban.
Fátyolszárnyú szép igézet
hófehéren, hófehéren,
ringó-rengő lepketáncban.

Kutasi Horváth Katalin: Spiccben

Könnyen, lágyan eső, óceánt éltető, lengén fellibbenő, fodrozódó kétely,
nevenincsen métely elsurran, elillan, álmod is felvillan. Átsuhan a topán,
tovaing az élet, megfordul a világ, táncra kél a végzet.
Spiccben kifordulva bármerre is hajlok, tántorog a lelkem, támaszért
kiáltok. Súlytalan repülés, zenének feszülés, légies szárnycsapás fel-
emel, visszaránt. Becsukom a szemem, hallgatom az étert, képzeletem
megtesz több száz kilométert.

Vörös vagy fekete? Szimbólum lesz hajunk. Hajladozik egyre, madárrá lesz karunk, egymást utánozza tükör-mozdulatunk. Élet, avagy halál? Vércsepp vagy gyászmagány? Mutasd meg a sarkad, lábboltodnak ívét, világ elől takart fájdalmadnak hírét! Nehezebb, mint hinnéd, meglátni a valót, habár felismered, nem játszod a csalót... Ha spiccelni nem tudsz, keseredve hátrálsz, mámorod keresed, tán kocsmába járkálsz. Forog ez a világ magától is szépen, forgolódjál mégis pőre álomfényben! Spiccesen tántorogsz, vagy spiccben szédelegsz, hasonló az érzés, repít a képzelet.

Reflektor fényében szebb lesz ez a világ, este a színpadon feleded a hiányt. Összhangban táncolhatsz, véredben a zene, egyesít a ritmus, az égő szerelem...

Czégény Nagy Erzsébet: Lélektánc

Lebbenő szoknya mint
tenger habos sóhajtása
száll, susog a fényben.
Hattyúnyakként ringó
karok mesélnek virágos
rétet, zengő erdőt,
megigéznak csillagokat,
fényfonaton ereszkednek
a holdra, s az ég-föld
között lebegő topánok
tovaúsznak a térben.
Lágy muzsikára hajladoznak
a vágyak, leheletfinom
mozdulatokban ébred
bűvös-bájos révület.
Átragyog a vásznon.
Elvarázsol. Csoda ez.
Zenében sarjadó lélektánc.

Hanyecz István (shf): Balerinák

Balett varázsa
finom táncmozdulatok
elbűvöl látvány

Légies ruhák
csodálatos párostánc
művészi fokon

Bájos allegro
színes koreográfi
harmóniában

Festőnek vásznán
csodás kompozíció
pillanat szépe

Szeles György: Röpdös a tütü

A muzsika, a szép balett mindenre képes,
Álomvilágba röpíti el a nézőket.
Balettszoknya lebben,
Balett-táncos röppen!
A balettmester is hozzányúl a tütükéhez!

Somogyi Tibor: A tánc

Őszi este volt. Alfansi tábornok elengedett minket Moszkva városába. Mi természetesen az első mulatóhelyre bementünk, és szóba elegyedtünk az ottani társasággal. A felosztása a bárnak igazán egyedi volt. Hátul az italpult, előtte a nézőtér, igen-igen csekély közönséggel. Felette a galéria sok székkal, de minnek, hisz csak egy öregúr ült kevésbé

jobb szélén, és nézte az előlről középre benyúló színpadot, melyen e pillanatban jelentették be a következő fellépőt, Agafia Agnessa énekes-és táncosnő produkcióját. Az egyik pultost, aki éppen törölgetett, megkérdeztem illedelmesen:

- Uram, ki az az öregúr fent a galériában?

Igencsak hunyorogva és a poharat egyre jobban törölgetve adott választ:

- Az öreg Alek, aki minden este az utolsó produkcióig marad, és mindig három vodkát rendel Marasha és Dema táncja közben. Valami könyvtárosféle lehet, mert iszonyatosan morog, ha az ember felkínál neki étlapot vagy itallapot, vagy akár csak a közelében egy gyertya is ég - És valóban, a sötétbe burkolózott öreg körül egy gyertya sem égett. És egyre csak foglalkoztatott a kérdés, ki is lehet ő, és miért pont a két lány előadása közben iszik. Így nagy csendesen felgyalogoltam a lépcsőn, és az asztala melletti székben kényelmesen elhelyeztem magam, társalgáshoz készülődve. Mire hirtelen rám mordult az öreg Alek:

- Már megint egy pincér?! Aki azt akarja megkérdezni, mit kérek az étlapjukról, vagy hogy gyújtsa-e meg a gyertyát? - igazította meg barna, foltos, öreg zakóját, mely a bal hónalja alatt egy kissé furcsán volt összevarrva. Én zavarodottan feleltem furcsán feltett kérdésére:

- Nem, uram, én nem pincér vagyok. Én csak egy kíváncsiskodó, kinek legfőbb kérdése, hogy miért nem jön le közénk? - Alek furcsán megtörlölte az orrát, gőgösen szisszent rám:

- Onnan nem látom a legszebb táncot, ami, nézze csak, most következik.

- Ekkor hallottam, valóban felkonferálják a két táncosnőt, Marashát és Demát. Az öregúr már az odakészített három vodkájához nyúlt.

- Nézz! Nézz! - szólt hozzám izgatottan. - Olyan ez a tánc, mint az élet. Elsőként felkonferálják, mint egy nagy művet, fellép az egyik táncos, s keringeni kezd egyedül. Aztán hopp, egy fordulat a másik irányba, és nézze, már egy másik táncost talál - Alek a második vodkát élvezettel hörpintette fel, és izgatottan mesélt tovább. - A párja, kivel fordul kettőt-hármat, s közben mindketten dalolásznak. Igaz, nem mozog a szájuk, de minden mozdulatuk hanggal telik, s hagyján, hogy szépek, de

így, együtt még szebbek. Nézze, már perdül egyet, majd a másik lefordul a színpadról, talán egy másik partnerhez. Az meg ott egyedül marad, és forog magában, míg a fények, igen, a fények... - Elsötétült a színpad, s vele Alek hangja is elcsöndesült. Oldalra is fordultam, de csak az utolsó vodka volt az asztalon, és egy díszes tükör, amit nem is vettem eddig észre. Alulról egy hang szólt, hogy itt van vége a műsornak.

Liszka Gyöngy: Emlékszel még, milyen volt?

Emlékszel még, miképpen fonódott körénk
A karmazsin mámor varázsos függőnye?
Hogy miként vált miénnké a könnyed légtér
És az elbájolt népek zajos öröme?

Acélnak hitt szívünk torkunkban dobogott,
Megégetett a lámpaláz súlyos tüze,
Mégis szép mosoly ült rizsporos arcunkon,
És együtt hódoltunk közös szerelmünknek.

Egyszerre léptünk a vizezüst fátylunkban,
Díszesen, óvatosan kezdve a táncot,
Majd egyszerre szólt lelkünk titkos dallama,
És testünk is azonos ritmusra játszott.

Nem kellett látnunk, hisz vezettük mi egymást,
Életre keltve a legszebb hangszerünket,
Túlragyogva az ég legszentebb szikráját,
Eltáncoltuk öröklétű szerelmünket.

Emlékszel, milyen volt fent állni a fényben,
Boldognak lenni, gyöngy könnyeket hullajtva?
Fent álltunk ezüstben, közös tűzben égve,
És ott egybefonódott kettőnk szólama.

Lám Etelka: Balett varázsa

Fehér hattyúként repültél felém,
szikrázó gyöngyként sodródtál elém
a nyári lángoló szélben.
Fehér aurád lebegve táncolt
a fekete éj csendjében,
királynői alakodban
holdnak fénye világított,
halványkék szemeidben
égő fáklya ragyogott.
Üstökösként száguldva
a sok ezer fénylő csillag között
raboltad el szívemet.
De a bolondos nyár tüze örökre eltűnt,
mely szivárványszínekben keringőt táncolt,
balettcipőd megkopott.
Intenzív gyertya lángja
hamar kialudt, s szürke hamuvá vált.

Petres Katalin: Balerinák

Egymás tükörképei lehetnének:
a mozdulat kecsessége,
a tüllszoknya lebegése,
arcuk átszellemült fénye,
a zene tánccá lényegülése,
de a vörösön és feketén
megakad a szemed,
kihívón arra figyelmeztet:
két tündér, két külön személy
a táncban egyé lényegült
tünemény...

Mukli Ágnes: Táncszínház

Mutasd arcod fel az égnek,
emelt fővel dicsérd Istent,
embert Földön...

Férfi és nő. Vágy és álom.
Simul válluk, hátuk egyé,
lágú cédrusok mind a ketten,
egybeforrnak forgotagban
örök éltű szerelemmé.
Legyél fennkölt, fényben árnyék,
világ fénye,
mozdulatlan világ árnya.
Erős tested forduljon meg
szép asszonyod mosolyára.
Gyöngysor csörren, karod ág már,
életfádon új szivárvány.
Térdepelve szűzi lényed
megbékél a hideg földdel,
cipelve nehéz terhet,
új életért hű szerelmet.
Zihál tested, lépj előre,
sorsod fordul esztendőre.
Tapsvihar, talpad hangzik,
férfierőd gitár dala,
tested-lelked diadala.
Feketében, zöld ruhában,
redőkbe zárt szenvedésben,
madárszárnyal ékes
árva szíved: gyengeséged.

Arcod mutasd fel az égnek,
dicsérj Istent,
embert Földön,
most reményben, mindörökkön.

Kovács László: Táncoló szépség

Mint a szitakötők tánca a víz felett,
úgy lebbenek ütemre a lányok,
a testük ritmusra szárnyal, lebeg:
csodát érzek most. Valamit látok.
Valamit, ami megfoghatatlan,
mint a tó felett a lepkék násza.
A pillanat, mi befoghatatlan,
nem enged a tánc és test románca.
Az exponált képek sokasága
felemel, repít a tánc, a zene,
hív, integet a táncolók keze.
De én csak nézek és gyönyörködöm,
túl mindenben, túl a múltó időn.
Fogva a szépséget, nem engedve,
mint a festő, kinek az ecsetje
színekbe önti a pillanatot.
Állok a kép előtt elmerengve.
Áldott legyen a kéz, ki ezt lefestette?

Dobrosi Andrea: Asszonánc

Most lággyá lényegül a tér,
nincsenek falak, csak a tánc,
csak varázslat van, asszonánc,
az ég a földdel összeér.

Ring minden, ami romba húz,
a csend kedvesen hegedül,
a lélek is leng legbelül,
lehet az bantu vagy andalúz.

Kecsesen előttem cikáz,
rám hajlik szinte a mozdulat,
ahogy ível a hangulat,
a tüllruhás balerinák.

Leplem ez a kép, maradjon,
ha fekszem, ezzel fedjenek,
s ezt kérem, ha majd felkelek;
kelthet férfi is vagy asszony.

Kutasi Horváth Katalin: Ritmusforgó

Körben forgunk, táncot járunk,
Könnyedségben nincsen párunk.
Földet sem ér a mi lábunk,
Mint a fecske, úgy cikázunk.

Lenge szellő libbent köztünk,
Alig éltünk, elköltöztünk.
Egyre-másra kergetőztünk,
Művészettel befertőztünk.

Nem érezzük testünk súlyát,
Elkendőzzük magunk búját.
Elzsibbasztjuk lábunk ujját,
Súroljuk a pokol bugyrát.

Áhítattal átítattunk,
Fájdalmunkat rátok raktuk.
Lenge ruhánk ringatgattuk,
Vágyunkat örökül hagytuk.

Czégény Nagy Erzsébet: Hattyútánc

Kék tóban ringó
két tündérleány.
Rezdül a lélek,
libben a topán.
Csillagok sereglenek
ámulva, sorba,
misztikus táncból
megbabonázva.
Lebben a kar,
indul a varázs,
éterei mámorban
mosolyba fakadás.
Üdvözítő dallamok
pezsdülnek. Élnék.
Hattyútáncot járnak
szerelmetes félszek.

Varga Katalin: Repülök veled

Könnyed és lágú a tánc, hajlékony testek varázsa.
Annyi mindent kifejez, lelkek találkozása.
Halk zenére ringatózunk, ez a harmónia.
Izgatottan készültünk a nagy bemutatóra.
Kecses mozdulatainkat sokat gyakoroltuk.
Mennyit neveltünk, amikor repülni tanultunk.
Összhangban van minden, zene, tánc és fehér ruha.
Ezt az előadást mi nem felejtjük el soha.

Lektorálta: Koncz-Kovács Anna

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
